

ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਮੀਖਿਆ
ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ ਜੇ, ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ;
ਮਾਤਾ ਦੀਨ ਸਿੰਘ:-ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ; ਜਵਾਬਦੇਹ

1962 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 1516

ਪੀਨਲ ਕੋਡ (1860 ਦਾ XLV) ਐੱਸ. ਐੱਸ 441 ਅਤੇ 448-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਤਾਲੇ ਤੋੜਨਾ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣਾ-ਕੀ ਐੱਸ. 448 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 441 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਣਾ, ਅਪਮਾਨ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨਾ, ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਪਲ 'ਤੇ ਹੀ ਸੀ ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਮੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਾਖਲਾ ਕਰੇ; ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਧਮਕਾਉਣਾ, ਅਪਮਾਨ ਜਾਂ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸ ਅਪਰਾਧਿਕ ਗੁੰਡਾਗਰਦੀ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਧਮਕਾਉਣਾ, ਅਪਮਾਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨਾ; ਧਾਰਾ ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਏਗੀ, ਸਗੋਂ ਕੁਧਰਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਉੱਚ-ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਨਮ ਦੇਵੇਗੀ। ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਜੋ ਤਾਲੇ ਤੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 448 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਪੀ. ਗੁਪਤਾ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ ਮਿਤੀ 17 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 439 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ; ਸ੍ਰੀ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸ਼ਰਮਾ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ॥ ਕਲਾਸ ਦੀ ਸੋਧ; ਭਿਵਾਨੀ, ਮਿਤੀ 5 ਮਈ; 1962, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਬੀ.ਐੱਸ. ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਜੀ.ਪੀ. ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ; ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ; ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਖੰਨਾ, ਜ.-ਮਾਤਾ ਦੀਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਹ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹਿਸਾਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 448 ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ 200/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 75/-ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਾਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਭੰਵਰ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਬਰੀ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਸਤਗਾਸਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਤਾਰਾ ਦੇਵੀ ਨੇ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.) ਨੂੰ 4/-ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਲਗਭਗ 8 ਜਾਂ 9 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਉਸ ਮਕਾਨ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਤਾਰਾ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਬਕਾਇਦਾ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। 12 ਜਨਵਰੀ 1961 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਲੜਕੇ ਭੰਵਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਤਾਲਾ ਤੋੜ ਕੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਉਸੇ ਦਿਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੇ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮਕਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਇਕੋ ਇਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਪਾਇਆ। ਸੰਸਕਰਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ 200/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾ 75/- ਤੱਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 448 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਝਗੜੇ ਵਾਲੇ ਮਕਾਨ ਦਾ ਤਾਲਾ ਤੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.) ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ, ਅਪਮਾਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਕੇਸ ਬਾਟਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਘੋਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਾ ਰਾਜ, (1) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਗਾਹਕੀ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 441 ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ:-

"441. ਜੇ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਣ, ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਜਾਂ, ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ- ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ, ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, "ਅਪਰਾਧਕ ਧ੍ਰੋਹ" ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ, ਅਪਮਾਨ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 441 ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ, ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 441 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਣਾ, ਅਪਮਾਨ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨਾ, ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਪਲ 'ਤੇ ਹੀ ਸੀ ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ, ਧਮਕਾਉਣ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਾਖਲਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਡਰਾਵੇ, ਅਪਮਾਨ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਪਰਾਧਿਕ ਗੁੰਡਾਗਰਦੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਧਮਕਾਉਣਾ, ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕੁਧਰਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਉੱਚ-ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਪਤਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਜੇ ਵੀ ਐਂਟਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਧਮਕਾਉਣ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨ

ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਵੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਨਤੀਜਾ ਇੱਕ ਅਸੰਭਵ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਹੱਥ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਜ਼ਰੀਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਜੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ *ਜੇਯਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਰਾਜ* (2) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟਰ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

"ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ 'ਨਾਰਾਜ਼' ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁਫਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਮਿਲੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉਸਦੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 441, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕਾਰਨ "ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦਾ ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਜੁਰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਜਮਨਾ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:-

"ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿੱਥੇ ਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੇ ਮਕਾਨ ਦੀ ਕੋਠਰੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਤੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਕੋਠਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਸ. 448 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨਾ, ਧਮਕਾਉਣਾ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਕੇਵਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਾਲਾ ਤੋੜ ਕੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਤਾ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤਾਲੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1945 ਏ 11. 26.

ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕ੍ਰਮਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਟੀਫਨ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮਕਾਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕੰਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸਟੀਫਨ ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਵਾਲੀਅਮ II, ਪੀ ਪੀ 111 ਅਤੇ 112 ਵਿੱਚ ਸਟੀਫਨ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹਨ: -

"ਅਧਿਆਤਮ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ), ਪਰ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਆਮ ਭੁਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਰਥਾਤ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਨੀਅਤ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਗਲਤੀ ਅਤੇ ਤਤਲੀਸ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਭੁੱਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੋਂ ਭ੍ਰਮ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਮੁਲਿਰ ਇੱਛਾ ਦੀ ਅਸਲ ਨੀਅਤ ਦੀ ਹੁਜੂਰੀ ਨਾ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਤੀ ਕਰਕੇ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਤੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਅਕਸਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਖਾਸ ਦਲੀਲ ਇੰਨੀ ਆਮ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ੰਕਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੁਣ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਪਰਾਧ ਹੈ; ਪਰ, ਜੇਕਰ ਫਰਕ ਦੀ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ - ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਚਾਕੂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਬਚਣ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੀਅਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਛੁਰਾ ਮਾਰਨਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਰਕਹੀਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਮਨ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਸੀ। ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮੁੱਢਲੀ ਫੇਰੀ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰੇਗੀ, ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅੱਗੇ ਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਨਾ ਹੋਣ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਖਾਸ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਲੰਘਣਾ। ਅੰਤਿਮ ਇਰਾਦਾ (ਅਰਥਾਤ ਇਰਾਦਾ) ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤਤਕਾਲੀ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ।"

ਸ੍ਰੀ ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਮਾਰੇਤਰਾਓ ਗਣਪਤਰਾਓ ਜੰਧਵ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, (4) ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਘਾਹ ਖੋਹਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

(1) A.I.R 1957 Cal. 385

(2) A.I.R 1954 A11.67

(3) A.I.R. 1945 All. 26

(4) A.I.R 1960 Bom.481

ਨੋਹਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।